

Úvod

Aby člověk mohl věřit v odpuštění hříchů, musí si být nejprve vědomý, že je hříšný. To není samozřejmé, vždyť kolik lidí je přesvědčeno, že jsou vlastně dobří, že nic zlého nedělají a proč mluvíme o hříchu, když oni nic zlého neudělali. Proto si apoštol Pavel dal takovou práci v listu Římanům, aby vysvětlil podstatu hříchu a sdělil, že všichni jsme zhřešili a jsme daleko do Boží slávy.

Římanům 5:12-20

Hřích v jednotném čísle

Apoštol někdy užívá formulace ve svém výkladu, které se zdají mnohým komplikované. Ale on se snaží se se vši přesností vyjádřit podstatu hříchu. (12-16)

12 Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili.

13 Do Zákona hřích byl ve světě, ale nezapočítává se, když není Zákon.

14 Přesto smrt vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo nezhřešili podobným přestoupením jako Adam; ten je předobrazem toho budoucího.

15 Avšak s darem milosti tomu není tak jako s proviněním. Jestliže proviněním jednoho člověka mnozí zemřeli, mnohem více se na mnohé rozhojnila Boží milost a dar spravedlnosti v milosti toho jednoho člověka, Ježíše Krista.

16 A s darem tomu není tak jako s tím, co přišlo skrze jednoho člověka, který zhřešil. Rozsudek nad jedním proviněním přinesl odsouzení, kdežto dar milosti z mnohých provinění vedl k ospravedlnění.

S jeho slov lze jednoznačně říct, že hřích má schopnost poškodit všechno; smrt je toho dotvrzením; „smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili!“

Je poměrně snadné udělat seznam hříchů. Mnozí duchovní pracovníci používají, či pracují v duchovní službě lidem s tzv generální zpovědí. Je to pomoc lidem duchovně začínajícím, ukázat na věci, vlastnosti, myšlení, které se Bohu nelíbí. Zkrátka ukázat, přivést člověka k poznání konkrétního hříchu. Ale víme, že s hříchem to není tak snadné – to co tvoří seznamy hříchů, to jsou většinou důsledky a nebo ovoce naší hříšnosti. A na to chce Pavel ukázat.

Pavel zde mluví o hříchu v jednotném čísle. Neuvádí seznam, ale chce ukázat na samotnou podstatu naší odtrženosti od Boha, od bližního, i od sebe sama. Proto připomíná provinění Adama a myslí na porušenost, která vyčuhuje z každého našeho jednání, uvažování, i slov. Mluví o naší přirozenosti, o tom co nosíme v srdci, ve své mysli, v našem nitru ; hřích je jakoby k nám přilepen; všichni pokračujeme tak, jako Adam; jsme jako on, neposloucháme Boží hlas; zavíráme se a utíkáme před Bohem, zdá se nám, že už si sami víme dobře rady

Ten komu jde v životě o poslušnost Boha, o svatost, o proměnu, ten najednou poznává, jak je svou vlastní přirozeností omezen a svou hříšností srážen. Takoví jsme my všichni.

Jenom jediný, Pán Ježíš byl na tom byl jinak – protějšek Adama, protějšek nás všech. On jediný nebyl pod mocí hříchu; on jediný hřích nerozmnožoval; on dokonce přemohl hřích – naši nejvlastnější příčinu vzdálenosti od Boží lásky - a to proto, aby i nám hříchy odpustil.

Ještě víc milosti 18-20

17 Jestliže proviněním jednoho člověka smrt vládla skrze toho jednoho, tím spíše ti, kteří přijímají hojnost milosti a dar spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze toho jednoho, Ježíše Krista.

18 A tak tedy: jako skrze provinění jednoho člověka přišlo na všechny lidi odsouzení, tak i skrze spravedlivý čin jednoho člověka přišlo na všechny lidi ospravedlnění k životu.

19 Jako se skrze neposlušnost jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také skrze poslušnost jednoho stanou mnozí spravedlivými.

20 Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. A kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost,

21 aby tak, jako vládl hřích ve smrti, i milost vládla skrze spravedlnost k životu věčnému skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Stačí se podívat do dějin a vidíme, do jaké šíře se rozlil lidský hřích. Nebo kolem sebe na tu spoušť rozvrácených vztahů, násilných činů, atd.

Ale nejen to co vidíme kolem v životě jiných a nevěřících, ale jak jsme už připomínal i sami prožíváme vlastní špatnost, zbabělost, strach, nemilosrdné jednání, kterým jsme někoho zranili – znovu poznáváme, jak je to těžké realizovat dobro; podobně jako Pavel zjišťujeme, že to nejde – Ř.7:21; „*Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo.*“

A právě v takové chvíli – při zjištění, že to nedokážu ani při veškeré a upřímné snaze, je možné porozumět velikosti Boží milosti, která je v odpuštění hříchů. Pak je možné mít i podivuhodnou naději, která i v záplavě slabosti, špatnosti a viny, vidí ještě více milosti, která hřích přemáhá.

Jsem přesvědčen spolu s apoštolem a jinými, že domov má větší přitažlivost, než bezdomovectví marnotratných synů – naděje větší šanci, než zoufalství – milost silnější záběr, než hřích který se množí tak rychle, „jako koronavirus“, chtělo by se říct.

Ale milost je ještě rychlejší! Vzpomeňme na lotra na kříži. Stačilo tak málo, jen krátká, upřímná prosba „*Pane smiluj se*“. Jak je to možné?

Je to proto, že **za milostí stojí z celou svou autoritou Pán Ježíš!**

A naším právem, právem Božích dětí je, vidět i uprostřed hříchu a vzpoury člověka, znamení naděje a objevit tu převahu milosti. I když na první pohled se zdá, že zlo všude vítězí.

Vítězství ale patří Pánu Ježíši Kristu, lásce a milosti. To je jediná skutečná naděje i pro nás a pro svět uprostřed kterého žijeme.

Když budeme žít jako lidé víry, lásky a naděje, a toho jsou schopni jen ti, kdo žijí z milosti, pak můžeme „nakazit“ tímto životem i ty kdo žijí kolem nás.

A poslední myšlenka k tématu odpuštění hříchů je v Lukášově evangeliu.

Lukáš 2, 29-31

29 „Nyní, Panovníku, podle svého výroku propouštíš svého otroka v pokoji,

30 neboť mé oči spatřily tvou záchranu,

31 kterou jsi připravil před tváří všech lidí,

Propouštíš i mne v pokoji

Těmito slovy chválí starý Simeon Boha, když se směl setkat s Ježíšem. Sice jen nemluvňátkem v náručí, ale dobře pochopil – pod vlivem Ducha svatého – že toto dítě je záchrana, spása pro něj i pro celý svět!

Propuštění otroka, znamenalo nový začátek ve svobodě. To co dělal, už dělat nebude, co pokazil je zapomenuto - už je svobodný!

Jsou věci i v našem životě, které už nevypátráme, už nemůžeme změnit, stalo se a nejde to odestát – vyjádřeno básnicky: „*Dluh se chce platit, ale není věřitele!*“

To je to, co říká Simeon ve slově o propuštění v pokoji. To je tehdy, když skrze víru v Ježíše toto nezasloužené odpuštění přijímáme. Nemusíme se už trápit tím, co je za námi!

Simeon tomu porozuměl a přijal od Boha tuto skutečnost – nehodný služebník je propuštěn v pokoji proto, že mu Ježíš zkřížil cestu, že ho zaplavil svým milosrdenstvím – Simeon vidí v Duchu svatém spasení pro sebe i pro národy;

Tak to může přijímat každý, kdo se setkal a znovu setkává s Pánem – na Něj smíme uvrhnout naši hříšnost – tj vydat mu svůj život – **a tak mít hříchů odpuštění!**

Závěr

V pravdě již není věřitele, neboť i nezaplacený dluh je vyrovnán. Proto se nemusíme dívat dozadu, ale smíme mít pohled upřený k cíli.